

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 27ης Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση T-166/99,

Luis Fernando Andres de Dios, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

Maria Soledad García Retortillo, κάτοικος Càceres (Ισπανία),

Suzanne Kitlas, κάτοικος Βρυξελλών,

Jacques Verraes, κάτοικος Βρυξελλών,

εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis, G. Parmentier και V. Peere, δικηγόρους, με
τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγοντες,

υποστηριζόμενοι από την

Union syndicale-Bruxelles, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον
S. Parmesan, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους M. Bauer και F. Anton, επικουρούμενους από τον A. Bentley, barrister,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή για την ακύρωση της αποφάσεως 1999/307/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Μαΐου 1999, περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ L 119, σ. 49),

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ** (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, A. Rotocki και J. Pírung, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Μαρτίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Στις 14 Ιουνίου 1985 και στις 19 Ιουνίου 1990, ορισμένα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως υπέγραψαν στο Σένγκεν συμφωνίες σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα. Οι συμφωνίες αυτές, καθώς και οι συναφείς συμφωνίες και οι κανόνες που θεσπίστηκαν βάσει των εν λόγω συμφωνιών, αποβλέπουν στην επίταση της ευρωπαϊκής ολοκληρώσεως και, ιδιαίτερα, στο να καταστήσουν ταχύτερα την Ευρωπαϊκή Ένωση έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- 2 Η Συνθήκη που τροποποιεί τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Συνθήκες περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ορισμένες συναφείς πράξεις (ΕΕ 1997, C 340, σ. 1), η οποία υπογράφηκε στο Άμστερνταμ στις 2 Οκτωβρίου 1997 και τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 1999, περιέχει ένα πρωτόκολλο για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 1997, C 340, σ. 93, στο εξής: πρωτόκολλο). Το κεκτημένο του Σένγκεν αποτελείται από τις συμφωνίες και τους κανόνες που προαναφέρθηκαν και απαριθμούνται στο παράρτημα του πρωτοκόλλου.

- 3 Τα άρθρα 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και 7 του πρωτοκόλλου έχουν ως εξής:

«Άρθρο 2

1. Από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, το κεκτημένο του Σένγκεν, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων της συσταθείσας, από τις συμφωνίες του Σένγκεν, Εκτελεστικής Επιτροπής, οι οποίες είχαν υιοθετηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, θα εφαρμόζεται αμέσως στα δεκατρία κράτη μέλη που αναφέρονται στο άρθρο 1, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου. Από την ίδια ημερομηνία, το Συμβούλιο υποκαθιστά την προαναφερόμενη εκτελεστική επιτροπή.

[...]

Άρθρο 7

Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, εκδίδει τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας του Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.»

- 4 Κατ' εφαρμογήν της τελευταίας αυτής διατάξεως, το Συμβούλιο εξέδωσε, την 1η Μαΐου 1999, την απόφαση 1999/307/ΕΚ περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ L 119, σ. 49, στο εξής: απόφαση 1999/307, προσβαλλόμενη απόφαση ή προσβαλλόμενη πράξη).

- 5 Σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 4 της απόφασης 1999/307, «αυτή η ενσωμάτωση σκοπό έχει να εξασφαλίσει ότι, κατά την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η εφαρμογή και η ανάπτυξη των διατάξεων των σχετικών με το εν λόγω κεκτημένο θα συνεχίσουν να εξελίσσονται υπό συνθήκες οι οποίες εξασφαλίζουν μια εύρυθμη λειτουργία», «[καθόσον] οι λεπτομερείς διατάξεις της ενσωμάτωσης αυτής πρέπει να επιτρέπουν, αφενός, τον περιορισμό των προσλήψεων στις υπηρεσιακές ανάγκες οι οποίες θα προκύψουν από τα νέα καθήκοντα της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου και, αφετέρου, τη διαπίστωση των προσόντων της απόδοσης και της ακεραιότητας των προσληφθησομένων». Κατά την αιτιολογική σκέψη 6 της ίδιας απόφασης, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου πρέπει να είναι σε θέση «να ανταποκριθεί αποτελεσματικά στις ανάγκες που θα προκύψουν από την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης».
- 6 Τα άρθρα 1 έως 3 της απόφασης 1999/307 έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1

1. Η παρούσα απόφαση σκοπό έχει να καθορίσει τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της γραμματείας Σένγκεν στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου.

2. Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης, η γραμματεία Σένγκεν αποτελείται από τα πρόσωπα που πληρούν τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ε'.

Άρθρο 2

Κατά παρέκκλιση του [Κανονισμού] Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [...] και υπό την επιφύλαξη της διαπίστωσης ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται από το άρθρο 3 της παρούσας απόφασης, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή [...], κατά την έννοια του άρθρου 2 του [...] κανονισμού, δύναται να διορίσει στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 1 της παρούσας απόφασης, υπό την ιδιότητα των δόκιμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά την έννοια του [Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων], και να [τα] τοποθετήσει σε μία από τις θέσεις που αναφέρονται προς τον σκοπό αυτό στον πίνακα θέσεων της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου για το οικονομικό έτος 1999, στην κατηγορία, τον κλάδο, τον βαθμό και το κλιμάκιο που καθορίζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που περιλαμβάνεται στο παράρτημα.

Άρθρο 3

Η [αρμόδια για τους διορισμούς αρχή] δύναται να προβεί στους διορισμούς που προβλέπονται από το άρθρο 2, αφού διαπιστώσει ότι τα εν λόγω πρόσωπα:

- α) είναι υπήκοοι ενός κράτους μέλους·
- β) βρίσκονται σε νόμιμη κατάσταση όσον αφορά τις στρατολογικές τους υποχρεώσεις·
- γ) προσφέρουν τα απαιτούμενα εχέγγυα ήθους για την άσκηση των καθηκόντων τους·

δ) πληρούν τους απαιτούμενους όρους σωματικής ικανότητας για την άσκηση αυτών των καθηκόντων·

ε) υποβάλλουν αιτιολογικά που αποδεικνύουν:

i) ότι υπηρετούσαν στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997 είτε ως μέλη του σώματος των γενικών γραμματέων της Μπενελούξ, που είχαν τεθεί στη διάθεση της Γραμματείας Σένγκεν, είτε ως εργαζόμενοι με σύμβαση εργασίας στην οικονομική ένωση Μπενελούξ, είτε ως υπάλληλοι, υπαγόμενοι στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, της γραμματείας της Μπενελούξ, που είχαν τεθεί στη διάθεση της Γραμματείας Σένγκεν και ότι ασκούσαν όντως εκεί δραστηριότητα·

ii) ότι υπηρετούσαν ακόμα στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 1ης Μαΐου 1999

και

iii) ότι ασκούσαν όντως καθήκοντα στη Γραμματεία Σένγκεν κατά τις αναφερόμενες στα σημεία i) και ii) ημερομηνίες, συνδεδεμένα με την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν, επικουρίας της προεδρίας και των αντιπροσωπειών, διαχείρισης οικονομικών και δημοσιονομικών θεμάτων, μετάφρασης ή/και διερμηνείας, τεκμηρίωσης ή γραμματείας, εξαιρέσει των καθηκόντων τεχνικής ή διοικητικής υποστήριξης·

- στ) παρέχουν κάθε έγγραφο ή άλλο δικαιολογητικό, δίπλωμα, τίτλο ή βεβαίωση, που αποδεικνύει ότι διαθέτουν το απαιτούμενο επίπεδο προσόντων ή εμπειρίας για την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στην κατηγορία ή τον κλάδο στον οποίο πρέπει να ενσωματωθούν.»
- 7 Το άρθρο 5 της αποφάσεως 1999/307 προβλέπει ότι αυτή «αρχίζει να ισχύει την ημέρα που υιοθετείται» και «εφαρμόζεται από την 1η Μαΐου 1999».
- 8 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της αποφάσεως, «η παρούσα απόφαση απευθύνεται στον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου».

Ιστορικό της διαφοράς

- 9 Από το 1986 και μέχρι το 1995, οι τέσσερις προσφεύγοντες υπηρετούσαν στη Γραμματεία Σένγκεν για διαφορετικό χρονικό διάστημα ο καθένας, ήτοι, ο L. F. A. de Dios περισσότερο από τέσσερα έτη, η M. S. G. Retortillo περισσότερο από ενάμισι έτος, η S. Kitlas περισσότερο από τρία έτη και ο J. Verraes περισσότερο από έξι έτη. Όταν άσκησαν την παρούσα προσφυγή, εργάζονταν είτε ως ελεύθεροι συνεργάτες (free-lance) είτε ως μέλη του προσωπικού της Επιτροπής.
- 10 Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, προβλέφθηκε η δημιουργία 70 περίπου μονίμων θέσεων εργασίας στο Συμβούλιο, προκειμένου η Γενική Γραμματεία του να μπορέσει να ασκήσει τα νέα καθήκοντα που απέρρεαν από την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν.

Διαδικασία

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Ιουλίου 1999, οι προσφεύγοντες άσκησαν την παρούσα προσφυγή.
- 12 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 13 Με διάταξη της 2ας Δεκεμβρίου 1999, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση της Union syndicale-Bruxelles προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων.
- 14 Στις 6 Δεκεμβρίου 1999, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου.
- 15 Η παρεμβαίνουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί της ενστάσεως αυτής στις 25 Ιανουαρίου 2000.
- 16 Με διάταξη της 9ης Μαρτίου 2000, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να συνεξετάσει με την ουσία την προβληθείσα από το Συμβούλιο ένσταση απαραδέκτου.

- 17 Με έγγραφο της 6ης Ιουλίου 2000, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως.
- 18 Με έγγραφο της 11ης Σεπτεμβρίου 2000, η παρεμβαίνουσα παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος παρεμβάσεως.
- 19 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 20 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις θέσεις τους και απάντησαν στις τεθείσες από το Πρωτοδικείο ερωτήσεις κατά τη συνεδρίαση της 7ης Μαρτίου 2001.

Αιτήματα των διαδίκων

- 21 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Η παρεμβαίνουσα έχει τα ίδια αιτήματα με τους προσφεύγοντες.

23 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη·

- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 24 Η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε βάσει του άρθρου 230 ΕΚ. Με την προσφυγή αυτή, οι προσφεύγοντες καταγγέλλουν το γεγονός ότι δεν μπορούν να διοριστούν υπάλληλοι της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου, λόγω της εφαρμογής της αποφάσεως 1999/307 και του ότι δεν ανήκουν στην κατηγορία των ατόμων που αφορά η απόφαση αυτή.
- 25 Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό και κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Οι προσφεύγοντες, μολονότι δέχονται ότι τυπικά δεν είναι αποδέκτες της απόφασης 1999/307, θεωρούν ότι η απόφαση αυτή τους αφορά ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937). Συγκεκριμένα, το αποφασιστικό στοιχείο που διακρίνει τους προσφεύγοντες από κάθε άλλο άτομο προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης 1999/307, το οποίο περιέχει νέο ορισμό της «Γραμματείας Σένγκεν», για τους σκοπούς της προσβαλλομένης απόφασης. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η εν λόγω γραμματεία δεν αποτελείται πλέον από όλα τα άτομα που εργάζονταν σ' αυτήν, αλλά αποκλειστικά από άτομα που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 3 της απόφασης 1999/307. Μόνον η κατ' αυτόν τον τρόπο οριζόμενη «Γραμματεία Σένγκεν» προβλεπόταν να ενσωματωθεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.
- 27 Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, διακρίνεται έτσι *a contrario* μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων που αποκλείονται από την εν λόγω ενσωμάτωση και που, ως εκ τούτου, θίγονται από την προσβαλλόμενη απόφαση. Πρόκειται για άτομα που εργάζονταν στη Γραμματεία Σένγκεν, αλλά δεν εμπίπτουν στον νέο ορισμό του εν λόγω άρθρου 1, παράγραφος 2, καθόσον δεν πληρούν τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις ενσωματώσεως.
- 28 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, όταν εκδόθηκε η προσβαλλόμενη πράξη, ο αριθμός και η ταυτότητα των ατόμων που θα θίγονταν από αυτήν ήταν γνωστός ή, τουλάχιστον, μπορούσε να εξακριβωθεί. Οι προσφεύγοντες ανήκαν σ' αυτήν την ομάδα ατόμων. Επιπλέον, η μεταβολή της καταστάσεως των ατόμων αυτών οφειλόταν στον εκ νέου *ad hoc* ορισμό της Γραμματείας Σένγκεν με την απόφαση 1999/307. Το Συμβούλιο, όμως, αποκλείοντας εκ των προτέρων τους προσφεύγοντες από την προβλεπόμενη πρόσληψη, παρέβη τις υποχρεώσεις του, ιδίως δε την υποχρέωσή του να καθιερώσει διαδικασία πρόσληψης σύμφωνη με τις σχετικές διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και να λάβει υπόψη την

κατάσταση των προσφευγόντων που διαθέτουν ισοδύναμα ή και ανώτερα προσόντα από αυτά των ατόμων που προσλήφθηκαν κατ' εφαρμογήν της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 29 Η παρεμβαίνουσα τονίζει ότι η λύση που θα δοθεί επί της ουσίας της διαφοράς αφορά το σύνολο των κοινοτικών υπαλλήλων, στον βαθμό που η τήρηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) είναι ουσιώδης για τους υπαλλήλους αυτούς. Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, θεωρεί ότι οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα του Συμβουλίου συνδέονται στενά με την ουσία της διαφοράς.
- 30 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες δεν είναι αποδέκτες της αποφάσεως 1999/307, ούτε τους αφορά ατομικά η απόφαση αυτή.
- 31 Στον βαθμό που οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι διαθέτουν ισοδύναμα ή και ανώτερα προσόντα από αυτά που απαιτεί η προσβαλλόμενη απόφαση σχετικά με το κεκτημένο Σένγκεν, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες πρέπει να αποδείξουν ότι εξατομικεύονται όπως και ο αποδέκτης της εν λόγω πράξεως. Δεδομένου ότι η απόφαση 1999/307 είναι πράξη γενικής ισχύος απευθυνόμενη στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) του Συμβουλίου, οι προσφεύγοντες δεν είναι σε θέση να αποδείξουν μια τέτοια εξατομίκευση.
- 32 Στον ισχυρισμό των προσφευγόντων ότι η προσβαλλόμενη πράξη έχει ως αποτέλεσμα να τους αποκλείσει οριστικά από την κατηγορία των ατόμων που μπορούν να ενσωματωθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, αυτό απαντά ότι οι προσφεύγοντες αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής της προσβαλλομένης πράξεως, διότι, όπως πολλοί άλλοι Ευρωπαίοι υπήκοοι, δεν πληρούν τις αντικειμενικές προϋποθέσεις του άρθρου 3, στοιχείο ε', της εν λόγω πράξεως. Δεν προσκομίζουν δε κανένα στοιχείο για να αποδείξουν ότι το Συμβούλιο είχε την πρόθεση να τους

αποκλείσει ατομικά ή ότι υπήρχε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του γεγονότος ότι η ιδιαίτερη κατάσταση τους ήταν γνωστή στο Συμβούλιο και της προσβαλλομένης πράξεως.

- 33 Τέλος, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ουδεμία υποχρέωση είχε να λάβει υπόψη του την ιδιαίτερη κατάσταση οποιουδήποτε ατόμου, όταν θέσπισε, με την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο γενικό και αντικειμενικό τις λεπτομερείς διατάξεις προσλήψεως με σκοπό να ανταποκριθεί στις επιταγές που απέρρεαν από το κεκτημένο Σένγκεν καθώς και στις δικές του ανάγκες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 34 Δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες δεν είναι αποδέκτες της απόφασης 1999/307. Δυνάμει του άρθρου της 6, η απόφαση αυτή απευθύνεται μόνο στον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν, με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, από την άποψη που προέβαλαν αρχικά με το δικόγραφο της προσφυγής τους, ήτοι ότι ήταν αποδέκτες της προσβαλλομένης απόφασης, και υποστήριξαν ότι αυτή τους αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι οι προσφεύγοντες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις ενσωματώσεως που θέτει το άρθρο 3, στοιχείο ε', της προσβαλλομένης απόφασης.
- 35 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά «απόφαση» που αφορά τους προσφεύγοντες ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, λαμβανομένου υπόψη ότι η εξέταση αυτή πρέπει να αφορά αποκλειστικά την ουσία της πράξεως και όχι τη μορφή υπό την οποία εκδόθηκε (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9). Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο, ήδη με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), διευκρίνισε ότι ο όρος «απόφαση» του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) πρέπει να λαμβάνεται υπό την τεχνική έννοια που προκύπτει από το άρθρο 189 της

Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 249 ΕΚ) (διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1993, C-168/93, Gibraltar και Gibraltar Development κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-4009, σκέψη 11).

- 36 Μια τέτοια απόφαση διακρίνεται από μια πράξη κανονιστικής φύσεως με κριτήριο που πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της εν λόγω πράξεως (προ-παρατεθείσα διάταξη Gibraltar και Gibraltar Development κατά Συμβουλίου, σκέψη 11). Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη συνιστά απόφαση, αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων οι οποίες προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα (προπαρατεθείσα απόφαση Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σ. 918 και 919, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Aluisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 9, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995, T-107/94, Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35).
- 37 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί η φύση της αποφάσεως 1999/307 και, ειδικά, τα έννομα αποτελέσματα που επιδιώκει να παραγάγει ή που πράγματι παράγει.
- 38 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι με την απόφαση 1999/307, εκδοθείσα με νομική βάση το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο «εκδίδει τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου», θεσπίζονται οι εν λόγω λεπτομερείς διατάξεις και προβλέπεται, με το άρθρο 1, παράγραφος 2, ότι η Γραμματεία Σένγκεν, για τους σκοπούς της προβλεπόμενης ενσωματώσεως, αποτελείται από «τα πρόσωπα που πληρούν τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ε». Κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής, «κατά παρέκκλιση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [...] και υπό την επιφύλαξη της διαπίστωσης ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται από το άρθρο 3 [...], δύναται η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή [...] να διορίσει στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 1 της παρούσας απόφασης υπό την ιδιότητα των δοκίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων». Δυνάμει του άρθρου 3 της αποφάσεως αυτής, η ΑΔΑ «δύναται να προβεί στους διορισμούς που προβλέπονται από το άρθρο 2, αφού διαπιστώσει [μεταξύ άλλων] ότι τα εν λόγω πρόσωπα [...] υπηρετούσαν στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997, [ότι] ασκούσαν όντως καθήκοντα στη Γραμματεία Σένγκεν [...] και] ότι υπηρετούσαν στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 1ης Μαΐου 1999».

- 39 Η κανονιστική αυτή ρύθμιση χρησιμοποιεί αντικειμενικά και γενικά κριτήρια για τον καθορισμό της κατηγορίας των ατόμων που δύνανται να ενσωματωθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου και, a contrario, της κατηγορίας των ατόμων που αποκλείονται οριστικά από την ενσωμάτωση αυτή. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση, προβλέποντας ότι οι λεπτομερείς διατάξεις ως προς την ενσωμάτωση παρεκκλίνουν από τον ΚΥΚ — ο οποίος προβλέπει σύστημα προσλήψεων με αδιαμφισβήτητα κανονιστικά χαρακτηριστικά —, καθιερώνει σύστημα διαφορετικό από αυτό του ΚΥΚ, το οποίο, μολονότι έχει ιδιόμορφα χαρακτηριστικά, είναι επίσης κανονιστικής φύσεως. Επομένως, η απόφαση 1999/307 έχει εφαρμογή σε καταστάσεις που καθορίζονται αντικειμενικά και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι δύο κατηγοριών ατόμων που προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα, ήτοι ατόμων που πληρούν τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις ενσωματώσεως και ατόμων που δεν τις πληρούν.
- 40 Αληθεύει ότι η απόφαση 1999/307 επηρεάζει την κατάσταση των προσφευγόντων, καθόσον τους στερεί τη δυνατότητα ενσωματώσεως, ενώ ένα άτομο που πληροί τις προβλεπόμενες στην εν λόγω απόφαση προϋποθέσεις μπορεί να επωφεληθεί της ενσωματώσεως αυτής. Πάντως, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία εφαρμόζεται δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί ο γενικός και αφηρημένος χαρακτήρας της (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-472/93, Campo Ebro κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-421, σκέψη 36, και διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37).
- 41 Εξάλλου, με το επιχείρημα ότι, από την 1η Μαΐου 1999, το Συμβούλιο γνώριζε ήδη τα άτομα που αφορούσε η απόφαση αυτή δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση η κανονιστική φύση της αποφάσεως 1999/307. Συγκεκριμένα, η γενική ισχύς και, ως εκ τούτου, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν επηρεάζονται από τη δυνατότητα ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζομένης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3533, σκέψη 52, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 9ης Νοεμβρίου 1999, T-114/99, CSR Pampryl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3331, σκέψη 46).

- 42 Σκοπός της προσβαλλομένης απόφασεως ήταν, κατά την αιτιολογική της σκέψη 3, να εξασφαλίσει ότι, κατά την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, η εφαρμογή και η ανάπτυξη των σχετικών με το εν λόγω κεκτημένο διατάξεων θα συνέχιζαν να εξελίσσονται υπό συνθήκες οι οποίες εξασφαλίζουν εύρυθμη λειτουργία. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο είχε κάθε συμφέρον να εξασφαλίσει ότι η πρακτική εφαρμογή της προβλεπόμενης πράξεως δεν θα έθετε σε κίνδυνο, ιδίως λόγω ανεπάρκειας του αριθμού των δυνάμενων να πληρούν τις προϋποθέσεις ενσωματώσεως ατόμων, την υλοποίηση του προαναφερθέντος σκοπού, χωρίς λόγω αυτού να μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελούσε δέσμη ατομικών αποφάσεων.
- 43 Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι ήταν ενδεχομένως γνωστά τα συγκεκριμένα άτομα που θα επωφελούνταν δυνητικά από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό χαρακτήρα της έναντι της κατηγορίας των ατόμων που, εφόσον δεν πληρούν τις προβλεπόμενες σ' αυτήν προϋποθέσεις ενσωματώσεως, αποκλείονται οριστικά από το πεδίο εφαρμογής της.
- 44 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη, μολονότι χαρακτηρίζεται ως «απόφαση», εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος που εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις.
- 45 Ωστόσο, με τη νομολογία έχει διευκρινιστεί ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, μια τέτοια πράξη μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους ενδιαφερόμενους ιδιώτες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19). Σε μια τέτοια περίπτωση, επομένως, μια κοινοτική πράξη μπορεί να έχει κανονιστικό χαρακτήρα και, ως προς ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, χαρακτήρα αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50). Αυτό συμβαίνει όταν η οικεία πράξη θίγει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (προ-παρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

- 46 Υπό το φως της νομολογίας αυτής, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη πράξη αφορά τους προσφεύγοντες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή αν υφίσταται πραγματική κατάσταση που τους χαρακτηρίζει, όσον αφορά την πράξη αυτή, σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.
- 47 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η εξατομίκευσή τους απορρέει από το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν καθιέρωσε διαδικασία προσλήψεως σύμφωνη με τις σχετικές διατάξεις του ΚΥΚ, στην οποία θα μπορούσαν να συμμετάσχουν. Στο πλαίσιο αυτό, προσάπτουν στο Συμβούλιο, με τον τρίτο ισχυρισμό που προβάλλουν επί της ουσίας, ότι καταστρατήγησε τη διαδικασία και ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Προσθέτουν ότι το Συμβούλιο έπρεπε να λάβει υπόψη του την ιδιαιτερότητα της καταστάσεώς τους, καθόσον διαθέτουν ισοδύναμα ή και ανώτερα προσόντα από αυτά των ατόμων που προσλήφθηκαν κατ' εφαρμογήν της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 48 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την επιχειρηματολογία αυτή, οι προσφεύγοντες αποβλέπουν στην αμφισβήτηση της νομιμότητας της αποφάσεως 1999/307. Επομένως, η εξέταση της απόψεώς τους αφορά την ουσία της υποθέσεως. Όπως έκρινε ήδη το Πρωτοδικείο με την προπαρατεθείσα διάταξη *Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής* (σκέψη 62, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η επιχειρηματολογία με την οποία οι προσφεύγοντες προσάπτουν στο θεσμικό όργανο ότι τους στέρησε από δικονομικά δικαιώματα δεν ασκεί επιρροή κατά την εκτίμηση του παραδεκτού προσφυγής κατά κανονιστικής πράξεως — η οποία απολαύει, καταρχήν, του τεκμηρίου νομιμότητας —, εκτός αν αποδειχθεί ότι η επιλογή του οργάνου αυτού συνιστά καταστρατήγηση διαδικασίας. Σύμφωνα με πάγια νομολογία, στοιχειοθετείται καταστρατήγηση διαδικασίας, η οποία δεν είναι παρά μια άλλη μορφή καταχρήσεως εξουσίας, μόνον εφόσον συντρέχουν αντικειμενικές, λυσιτελείς και συγκλίνουσες ενδείξεις επιτρέπουσες να συναχθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη στόχευε στην επίτευξη σκοπού διαφορετικού από τον επιδιωκόμενο με την εν λόγω κανονιστική ρύθμιση.
- 49 Συναφώς, πρέπει εκ προοιμίου να επισημανθεί ότι ο ισχυρισμός περί καταστρατήγησης διαδικασίας και καταχρήσεως εξουσίας συνίσταται, εν προκειμένω, μόνο σε μια απλή γενική δήλωση χωρίς συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία.

- 50 Περαιτέρω, η δικογραφία δεν περιέχει κανένα ενδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το Συμβούλιο επέλεξε την επίδικη διαδικασία ενσωματώσεως προκειμένου να στερήσει τους προσφεύγοντες από μια διαδικασία διαγωνισμού, στην οποία θα μπορούσαν ενδεχομένως να μετέσχουν, οπότε η προσβαλλόμενη απόφαση θα αποτελούσε την «κατάληξη μιας καθ' όλα πλημμελούς διαδικασίας» (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, προπαρατεθείσα διάταξη *Molkerei Großbraunshain* και *Bene Nahrungsmittel* κατά Επιτροπής, σκέψη 63, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 51 Αντιθέτως, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με τη σημερινή απόφαση επί των υποθέσεων T-164/99, T-37/00 και T-38/00, *Leroy* κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-1819 σκέψεις 58 έως 68, 74 και 75), αφενός, το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου παρέσχε στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να θεσπίσει λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν, κατά των οποίων βάλλουν οι προσφεύγοντες, και, αφετέρου, ο καθορισμός, με την απόφαση 1999/307, περιόδου αναφοράς από 2 Οκτωβρίου 1997 μέχρι 1η Μαΐου 1999 δεν ήταν αυθαίρετος ενόψει του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι της προσλήψεως έμπειρου προσωπικού υπό συνθήκες διασφαλίζουσες την εύρυθμη λειτουργία της ενσωματώσεως του κεκτημένου Σένγκεν (αιτιολογικές σκέψεις 3, 4 και 6 της προσβαλλόμενης αποφάσεως).
- 52 Τα προεκτεθέντα αρκούν για να αποκλειστεί, στο στάδιο εξετάσεως του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής, το ότι η επιλογή, εκ μέρους του Συμβουλίου, της επίδικης διαδικασίας ενσωματώσεως, περιλαμβανομένης της περιόδου αναφοράς από 2 Οκτωβρίου 1997 μέχρι 1η Μαΐου 1999, αντί της διαδικασίας προσλήψεως που προβλέπει ο ΚΥΚ, μπορεί να εξατομικεύσει τους προσφεύγοντες υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.
- 53 Στο πλαίσιο της αιτιάσεώς τους σχετικά με τη διαδικασία προσλήψεως που θέσπισε η προσβαλλόμενη απόφαση, οι προσφεύγοντες προσάπτουν επίσης στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη την ιδιαιτερότητα της καταστάσεώς τους. Όσον αφορά το επιχείρημα αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έκριναν ήδη παραδεκτές προσφυγές ακυρώσεως που ασκήθηκαν κατά πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, εφόσον υπήρχε υπέρτερος κανόνας δικαίου που υποχρέωνε τον συντάκτη της πράξεως να λαμβάνει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προσφευγόντων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 1998, T-135/96, *UEAPME* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2335,

σκέψη 90, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Σημειωτέον, πάντως, ότι οι προσφεύγοντες δεν έκαναν λόγο για κανέναν υπέρτερο κανόνα δικαίου που υποχρέωνε το Συμβούλιο να λάβει υπόψη την κατάσταση των ατόμων που, όπως οι ίδιοι, αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως 1999/307. Περαιτέρω, δεν υφίσταται τέτοιος κανόνας στο πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο σχετικά με την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν. Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να επικαλεστούν αυτό το στοιχείο εξατομικεύσεως.

- 54 Για τον ίδιο λόγο πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα ότι οι προσφεύγοντες ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο ιδιωτών. Συγκεκριμένα, για να μπορεί η ύπαρξη ενός τέτοιου κύκλου να ασκεί επιρροή ως στοιχείο εξατομικεύσεως των εν λόγω ιδιωτών όσον αφορά μια κανονιστική πράξη, πρέπει, κατά πάγια νομολογία, το όργανο που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη να είχε την υποχρέωση να λάβει υπόψη, κατά την έκδοση της εν λόγω πράξεως, την ιδιαίτερη κατάσταση των ιδιωτών αυτών [βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1997, T-60/96, Merck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-849, σκέψη 58, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federaci3n de Cofradías de Pescadores de Guirúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 46, και την παρατιθέμενη νομολογία]. Εν προκειμένω, όμως, δεν είχε επιβληθεί στο Συμβούλιο μια τέτοια υποχρέωση.
- 55 Όσον αφορά, επίσης, το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι υπηρέτησαν για μεγάλο χρονικό διάστημα στη Γραμματεία Σένγκεν, γεγονός που τους παρέσχε τη δυνατότητα να αποκτήσουν την επιθυμητή πείρα και ικανότητα για να ενσωματωθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν πρόκειται για ιδιαίτερα προσόντα τους ούτε για μια πραγματική κατάσταση που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι πολλά άλλα άτομα είναι, καταρχήν, ικανά να ασκήσουν, στους κόλπους του Συμβουλίου, καθήκοντα σχετικά με τη διαχείριση του κεκτημένου Σένγκεν, όπως οι υπάλληλοι εθνικών υπηρεσιών που συνεργάστηκαν με τη Γραμματεία Σένγκεν, πτυχιούχοι πανεπιστημίου με σπουδές σχετικές με το κεκτημένο Σένγκεν ή ειδικευμένοι στον τομέα δικηγόροι, χωρίς ωστόσο να πληρούν τις προϋποθέσεις ενσωμάτωσης που θέτει η προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, το γεγονός ότι καθένας από τους προσφεύγοντες υπηρέτησε στη Γραμματεία Σένγκεν για ορισμένη περιο-

δο — η οποία εξάλλου έληξε πολύ πριν από την έκδοση της απόφασεως 1999/307 — δεν μπορεί να τους εξαιτομικεύσει σε σχέση με άλλα άτομα τα οποία, όπως αυτοί, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις ενσωματώσεως που θέτει η απόφαση αυτή.

- 56 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τους προσφεύγοντες ατομικά. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες δεν πληρούν την εν λόγω προϋπόθεση παραδεκτού που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δεν χρειάζεται να εξεταστεί το αν η εν λόγω απόφαση τους αφορά άμεσα.
- 57 Επομένως, η παρούσα προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 58 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα και να καταδικαστούν εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.
- 59 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, η Union syndicale-Bruzelles, παρεμβαίνουσα υπέρ των αιτημάτων των προσφευγόντων, θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου εις ολόκληρον.**

- 3) Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Meij

Potocki

Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

A. W. H. Meij